

Do vnútra

Jerronime

Nepresívaj svoju minulosť do budúcnosti.

Neopakuj tie isté cyklické chyby.

Nájdi svoj stred a pritiahneš celý vesmír.

A ten ti nechce ublížiť!

Cesta za šťastím – Alchymista dneška...

Do vnútra

... ako nájsť svoje vnútro a zvoliť správnu životnú cestu...

Jerronime

Do vnútra

Pointa knihy a jej záver v zmysle efektu životnej zmeny a postoja hlavnej hrdinky je skutočný, avšak časopriestor, v ktorom sa dej odohráva, osoby, obsadenie a jednotlivé čiastkové udalosti sú vymyslené, respektíve obmenené.

Jerronime
DO VNÚTRA
2. vydanie

Copyright © 2017 by Jerronime / GC s.r.o.
Jazyková korektúra: GC s.r.o.
Grafická úprava a sadzba: Oždy production, s.r.o.

ISBN: 978-80-89900-14-5

OBSAH

Predslov	7
Môj prvý denník – „7 dní očisty“	10
Denník - DEŇ 1	13
Spúšťáč	16
Denník – DEŇ 2	29
Pred pätnástimi rokmi.....	34
Denník – DEŇ 3	52
Denník – DEŇ 4	54
Úlet z reality - oddych?.....	56
Denník – DEŇ 5	71
Po prvom osudovom rozchode	80
Denník - DEŇ 6.....	92
Zamilovanie a tak ďalej.....	95
Denník – DEŇ 7	134
Terapia u Daniela - začiatok zmien.....	145
Blúdenie a tápanie.....	149
U Daniela naposledy.....	159
Začiatok transformácie	167
Výlet.....	200
„Zvláštne“ udalosti	240
Rebecca - zrkadlo.....	270
Žobrák.....	283
Odcyklenie	302
Doslov	319
Poznámka:.....	321

Predslov

Sedela som v lietadle. Vracala som sa zo služobnej cesty – z konferencie o úspešných ženách. Bola som unudená, ale musela som sa jej zúčastniť a pozbierať nové motívy pre písanie. Ešteže sa to celé konalo v mojej obľúbenej destinácii - na „Ostrove“ pri mori, so slniečkom a teplom... Pasažieri postupne nastupovali do lietadla. Vedľa mňa boli stále dve voľné miesta. Keď už pohyb prestal, potešila som sa, že mi zostane celá trojka sedadiel na celý let a budem môcť konečne dospať mesiac po cestách, konferenciách, sponzoroch, po objektoch mojich článkov, už nehovoriac o všetkých tých koktailových párty a recepciách počas každého pobytu. Bola som už riadne utáhaná. Sedela som takmer vzadu.

V tom som si všimla nejaký rozruch.

Prísediaci na sedadlách cez uličku do seba šťuchali laktom a veľavravne ukazovali jeden na druhého hlavou, smerom ku kokpitu. Natiahla som teda krk aj ja, zvedavá, čo sa deje.

Nič. Vpredu podávala nejaká pasažierka letuške palubný lístok na kontrolu. Keď vykročila do uličky, všimla som si, že má na ňu upäté oči snáď celé lietadlo. Ja som tiež zostala v nemom úžase. Ona bola krásna. Ale nebola to taká tupá krása. Akoby okolo nej bola žiara. Sálala z nej taká energia, akoby vošlo do lietadla slnko. Mierne opálená pokožka, polodlhé, blondávé, rozpustené vlasy, obrovské modré oči žiarili. Na tvári mala pokojný výraz, a pritom z nej vyžaroval taký výboj. Perfektne oblečená, športovo. Roztrhané rifle, k tomu nejaká športová blúzočka (taký strih som ešte ani nevidela), platfor-

mové sandále (s takýmto štýlom som sa ešte nestretla). Všetko zladené. Pútavé, extravagantné, nové, a pritom všetko elegantné. Také, že v lietadle určite každá žena zatúžila mať celý outfit vo svojom šatníku, bez ohľadu na to, ako ktorá vyzerala.

Keď sa blížila, zdalo sa mi, že ju poznám. Odniekadiaľ... Bože, kto to je? Odkiaľ ju poznám? Tá razantná chôdza, štíhla, ale šľachovitá postava, tá energia, ktorá z nej sálala každým krokom.

Prichádzala, zastala pri mne a žmurkla na mňa:

„Ahoj! Nepamätáš si ma, ako vidím. Po prvé, sedím s tebou, teda, vedľa teba... A po druhé, som Naomi. Boli sme spolu pred piatimi rokmi na takej trápnej konferencii o úspešných ženách v reklamnom svete. V Japonsku. Nepamätáš si?“

Samozrejme, že som si ju pamätala! Vedť už vtedy sa celá naša „ženská výprava“ okrem konferencie a japonským poriadkom nezapodievala ničím iným, len ňou. Už vtedy bola zaujímavá. Super postava, krásna, vždy štýlovo oblečená. Áno, už vtedy ženy postupne zisťovali, kde nakupuje, aké parfémy používa, kde chodí cvičiť, čo trénuje, aký má stravovací režim, kto jej robí nechty. Vtedy si každá zapisovala do diárov alebo mobilov svoje predsavzatia, čo so sebou začne robiť hneď, ako sa vráti z dovolenky. Proste ich naštartovala.

A teraz pristúpila, sadla si vedľa mňa. Vyzerala ešte o desať rokov mladšia ako predtým. Spomenula som si, že počas jej japonskej cesty bola taká „nezdravšia“ vystresovaná, stále niečo riešila, pozerala do telefónu, často telefonovala a výrazne artikulovala, často so zvýšeným hlasom. Živo pri tom gestikulovala. Bola zaujímavá a očarila všetkých, ale toto vedľa mňa bola

priam éterická bytosť. Vyžaroval z nej pokoj, rozvaha, pokora.

Letela z Ostrova, stále to bol jej druhý domov. Pred štyrmi mesiacmi sa rozišla... S niekým, o kom si myslela, že je jej posledná zastávka, že je to ten „PRAVÝ“ a zostane s ním už do konca života. Teraz je všetko inak. Ale to, čo sa udialo, malo význam. Nič by nevrátila späť. Pochopila, že všetko, úplne každá udalosť v jej živote mala význam a nič by nezmenila.

Už len sucho skonštatovala, že bola v takých koncoch, že si chcela dokonca vziať život. Ešte pred štyrmi mesiacmi. Ukázala mi jej prvý „denník“. Začala si ho písať týždeň po rozchode... No mne trvalo asi desať minút, kým som ho zhltna, lebo aj napriek nie veľmi úhladnému rukopisu, som sa nevedela od neho odtrhnúť.

Zaujalo ma to, a hlavne, zaujala ma táto bytosť vedľa mňa natoľko, že som z nej počas letu dostala skoro celý príbeh. Teda ten, ktorý s touto jej životnou epizódou súvisí. Naomi. Nevedela som ani, ako sa volala celým menom. Mala som jej skromný denník, len prvých sedem dní, najťažších a najbolestivejších, a jej príbeh, ktorý sama nazvala „transformácia alebo odcyklenie“. Denník som si s jej dovolením ponechala účelovo, lebo je autentickým vyjadrením toho, čo v tie dni prežívala. Zvyšok je reprodukcia všetkého, čo mi počas letu vyrozprávala.

Môj prvý denník – „7 dní očisty“

(môjmu prvému denníku som vybrala tento názov)

Všetko našartoval „rozchod“. Zúfalý, rýchly, nepochopiteľný, bolestivý.

Zrazu som sa ocitla na okraji priepasti ako Alicia v krajine zázrakov... Toto nie! Toto mal byť môj posledný vzťah, ten súdený, predurčený, ten dokonalý, ten, ktorý vydrží do smrti, navždy...

Akékoľvek pochybnosti, ktoré som počas týchto päťstodevätidesiatich dní tohto vzťahu mala, mi moja láska a večný optimizmus vyvrátili. Uverila som, že sa to poddá. Dávala som si opäť raz ružové okuliare, ale nepomohlo to... Cítila som, že je to moja misia. Že síce nenaplním svoje základné úlohy a prirodzenú túžbu ženy po dieťati a rodine, ale zmierila som sa s tým, lebo som uverila, že tento muž ma potrebuje viac ako ja jeho. Mám mu pomôcť precítiť lásku a primáť ho k tomu, aby sa očistil od všetkých negatívnych vplyvov, ktoré v sebe nosí, od blokov, bytostí, ktoré ho ovplyvňujú, a spoznal šťastie.

Tak, a teraz ležím na pohovke v byte svojej kamarátky Rebeccy, o ktorej som si vtedy myslela, že je ako ja, že mi je ako sestra, že mi praje len dobré. Boli sme predsa také podobné a viedli sme skoro rovnaký spôsob života. Rovnaké karieristky, osamelé v živote alebo len s milencom, najmúdrejšie a najinteligentnejšie, rozumeli sme si bez slov. Teda, trochu sa to zmenilo už počas môjho vzťahu s Patrikom, avšak teraz mi to bolo jedno. Potrebovala som len byť s ňou, s niekým, nebyť sama.

V jednom kuse plačem a sledujem mobil a pripojenie Patrika na chat. Sledujem, či mi nepípne správa. Pípne. Ale od Daniela. Môjho tútora, mentora, duchovného vodcu. Veľmi zvláštne, že vošiel do môjho života akurát v tom čase, teda len tri týždne pred rozchodom s Patrikom.

„Ako sa cítiš? Ak si sama, na chvíľku sa zastav a zadefinuj si, čo chceš. V oblasti vzťahov, podnikania, hobby, vízie, čokoľvek len chceš. Napiš si to. A pritom si začni písať ako postupovať podľa svojej mienky, krok po kroku, a predstavuj si svoje postupné uspokojenia. Napiš si tiež, ako sa budeš cítiť, ako budeš reagovať a hlavne, po každej jednej vete si povedz: Ďakujem za to a za to.

A hlavne to stále precituj a teš sa z toho :-) Hlavne veľa snívaj a predstav si, že si malé nevinné dieťa a ako ono koná, keď je šťastné.

Naším cieľom je, aby si bola po emočnej stránke ako spontánne malé dieťa. Po rozumovej stránke buď ako starý človek, plný múdrosti vekov, a uvedom si, že máš v sebe silu pohnúť horou. Tohto si buď vedomá. Si víťaz dvadsať miliardového peľotónu spermií a tvoje vedomie je väčšie ako známy vesmír plný energie, ktorá nemá obdoby :-) A užívaj si to. Pa.“

Pozerala som na správu najprv ako neveriaci Tomáš, ale nakoniec som urobila presne to, čo mi napísal.

Lahla som si v obývačke na pohovku, zavrela oči a skúsila sa sústrediť len na samú seba. Ten prúd myšlienok, ktorý po zablokovaní snád' všetkých čakier a otupení všetkých zmyslov začal prichádzať, bol tak jasný a oslobodzujúci! Vzala som papier a ceruzu a začala písať „svoje túžby“ ... Ten naškrabaný, ce-

ruzkou počmáraný papier nechám navždy odložený medzi svojimi pokladmi, lebo ten zázračný systém prepojenia myšlienok, mojej vnútornej energie s vesmírom, práve nastal. Cítila som to bytostne. Ukludnila som sa, vyšlo slnko, prestal plač a vonku ustal aj dážď.

Chcem precítiť šťastie a nájsť ho. Myslím, že sa naplní, ak stretnem lásku, ak ju znovu objavím s Patrikom alebo nájdem novú... Doslova som si napísala toto:

- 1. Stretnem MUŽA, ktorý mi je predurčený, a ktorý ma bude konečne ľúbiť pre „mňa“, pre to, čo som. Pochopíme to hneď obaja, že sme sa konečne našli, a budeme dojsť k slzám od šťastia. On je už niekde v čakárni a čoskoro ho stretnem a spoznám. Stanem sa jeho bohyňou, priateľkou, doživotnou partnerkou a budeme mať aj dieťa. Zrejme syna.*
- 2. Dom, biely, na kopci, nad morom. Možno jachta.*
- 3. Budeme mať spoločné pracovné záujmy.*
- 4. Ja sa začnem venovať skôr umeleckej činnosti, písaniu, tvorbe a vyslovene využívaniu kreatívnej energie, ktorú v sebe cítim.*
- 5. Tanec.*
- 6. Pokoj, láska, mier vo svojom vnútri.*

A potom sa VŠETKO začalo meniť...

Denník - DEŇ 1

Pozrela som sa na seba do zrkadla, od plaču som nemala už ani oči, len nejaké čiaračky, pripomínajúce mongolskú step. Nevedela som naňho prestať myslieť. Čo sa vlastne stalo, prečo? Ved' sme si nijako fatálne neublížili, my sme sa neoklamali, nepodviedli, ani sme nemali výrazné vzťahové problémy. Skôr sme sa navzájom vedeli čítať, dopĺňali sme sa, boli sme ako spriaznené duše. Alebo som to tak vnímala len ja? Nemohol sa predsa takto pretvarovať, nie tak dlho. A hlavne, prečo sa na záver rozplakal? Ak by mu to bolo celé jedno, nereagoval by takto... Ved', ak by ma neľúbil, bolo by mu to jedno. Nemal by z času na čas žiarlivostné a majetnicke reakcie, nevyhľadával by stále moju spoločnosť, netrval by na tom, aby sme trávili spolu všetok čas. Ved' on bol so mnou rád, chcel byť so mnou vždy a zdieľať jeho záujmy, jeho radosti či starosti so mnou. O čo ide? Čo sa vlastne udialo a prečo tomu ja nerozumiem? Výšetrovanie v mojej hlave trvalo 24/7, čiže bez prestávok obviňovania, sebaobviňovania, striedala sa ľútosť a sebaľútosť. A hlavne milióny otáznikov.

Po dvoch dňoch ukrutného plaču, po týždni rozchodu s Patrikom, zrazu nastal nejaký pocit uvedomenia. Nieko múdry raz napísal, že keď sa žena v kúpeľni sprchuje, maľuje, líči, všetko, čo jej v čase sústredenia chodí po rozume, respektíve všetky myšlienky, ktoré ju spontánne napadnú, znamenajú jasné „videňia“ a intuície, ktoré treba počúvať.

V ten večer; keď som už bola na pokraji síl, uslzená a ubolená, zrazu som pocítila neuveriteľnú úľavu.

Toto – on – Patrik – bola, zrejme, ďalšia škola. Ale už posledná. Posledná skúška a posledná etapa pred mojím očistením karmy a možnosťou spoznať ozajstné šťastie a pokoj duše.

Prešla som si tak dlhou cestou. Tol'ko som musela zažiť, tol'ko bolesti a „faciek“ kým som pocítila, že toto bola už moja posledná skúška. Nastala zmena. Mali sme si odovzdať pre oboch – obe duše – dôležité odkazy a poznania.

Ja som sa mala naučiť pokore, mala som spoznať pocit domova, mala som si prejsť dráhou ženy, matky, pestúunky, upratovačky, aj keď nie skutočnými, ale v tomto vzťahu potrebnými a zlúčenými v jednej osobe. Mala som sa naučiť starať o domácnosť, mala som zistiť, že ma baví varenie, že ma baví „ničnerobenie“ a maznanie sa s partnerom. Že zrazu vôbec nepotrebujem presne stanovený program a harmonogram na každý deň, každú sekundu... Že viem, len tak v tichu ležať pri čítaní knihy, novin, netu, pozeraní TV, vedľa partnera a jeho rodiny. Že nemusím byť v práci do polnoci, ale viem úplne všetko v pokoji zvládnuť do štvrtej popoludní a venovať sa ďalej spoločnému programu s mojou novou rodinou. Zistila som, že je veľmi dôležité a príjemné mať po boku lásku, partnera, ktorý s vami rád trávi čas, túži po vás a ľúbi vás. Zrazu sa všetky hodnoty, ktoré boli „prvoradé“ vytratili. Zostala len láska a túžba stať sa skutočnou „ženou“.

Žiadne ukazovanie sa, predvádzanie, získavanie priazne. Toto všetko sa zmenilo na prach. Zostala len sebadisciplína, tvorivosť a energia kreovať, ukázať svoje schopnosti, ale múdrosťou, intelektom a šikovnosťou.

Čo sa mal naučiť ON?

V tento moment, keď som cítila ako sa nitky, puto medzi nami začalo postupne trhať, počula som, vštebotaním jednej myšlienky, že ma neuveriteľne miloval. Možno prvýkrát začal skutočne milovať ženu, len ho premohlo niečo iné... Čo? Akoby sa zľakol lásky...

Spúšťáč

Bola to už ich druhá cesta do exotiky v priebehu dvoch posledných zimných mesiacov. Karibik bol len ich rajom po dobu desiatich dní. Boli tam sami, len ona a Patrik. Tak to bolo vždy najkrajšie, romantické a plné lásky. Venovali sa len jeden druhému. Táto – karibská dovolenka – bola skôr jej pracovnou záležitosťou. Kongres sa konal v Dominikánskej republike a bola naň pozvaná svojou materskou nadnárodnou reklamnou spoločnosťou, pre ktorú pracovala, respektíve ktorej franšízu vlastnila. Každý rok sa tento kongres usporadúval v takejto exotickej destinácii a bol akýmsi vyhodnotením predchádzajúceho roka. Keďže Naomi zastupovala svoje dve pobočky, ktorým šéfovala – jednu za svoju Rodnú krajinu, a potom druhú za Ostrov – mala v podstate nárok na dve miesta, dvoch účastníkov zadarmo. Bolo samozrejmé, že Patrik predstavoval povinnú súčasť jej ciest. Odkedy sa spoznali, nebola prakticky nikde sama, vždy len s ním.

Tentokrát, dokonca tak celkom nesmelo, padol návrh, či by sa cesty nemohol zúčastniť aj jeho syn. Submisívny typ, nepriebojný, ustráchaný, uzavretý. S dobrým srdcom. Vysokoškolák. Dostala ho do vienka pred zhruba rokom a pol, keď sa zoznámila s Patrikom. Bol súčasťou domu, súčasťou ich spoločného priestoru.

Stretnutie s Patrikom jej vždy pripadalo ako osudové. Akoby ho poznala v minulých životoch. Aj keď mala rada ľudí a bola vždy pozitívna, lojálna a sociálne orientovaná, predsa len po toľkých rokoch samoty, po piatich rokoch života bez partnera, bez vzťahu – vážneho, trvalého, toto bola riadna zmena.

Ale brala to. Zaľúbila sa a všetko ostatné sa stalo súčasťou... Určite by niekedy uprednostnila samotu a „medové týždne“ so svojim najdrahším, len také sladké ničnerobenie počas víkendov, sami doma... Niekedy sa to stalo... Ale väčšinou to bolo vzájomné sharovanie času a priestoru.

Okrem „Bed-time-stories“. Po tie si už, našťastie, do spálne k tatkovi nechodil... Teda... Občas...

Zvykla si, stal sa súčasťou jej života.

Preto veľmi neváhala s odpoveďou:

„Samozrejme. Pôjde s nami, ak si to praješ. Aspoň budeš mať spoločnosť, keď ja budem na kongrese.“

Milo sa na ňu usmial, pobožkal ju. Vždy bol maximálne šťastný, keď videl, že jeho deti sú šťastné. Keď videl, že sa o ne Naomi vie postarať, vyperie, vyžehlí a ak je to potrebné, zbalí im veci. Keď sa niekam cestuje, poradí, čo si majú obliecť, uvarí večeru, požartuje s nimi. Ona mala rada humor. Bol pre ňu soľou života. Toľko úskalí a faciek, ktoré v živote dostala, by nikdy bez humoru a schopností obrátiť aj vážne situácie na sarkazmus, satiru, iróniu nezvládla.

Niekedy jej ani Patrik, ani syn veľmi nerozumeli. Trvalo nejaký čas, kým vedeli pochopiť reč jej tela a očí, keď vedeli, že síce odpovedá s vážnou tvárou a úplne monotónnym hlasom, avšak „haluz“ ktorú vypustí, bude stáť za všetky drobné.

Takto si aj pekne oddovolenkovali. Každé ráno spoločné raňajky, potom pláž. Dva dni bola Naomi na kongrese. V tieto dni išli chlapi na miestny výlet. Inak obed, večera, niekedy večerný animačný program, niekedy boli len tak na izbe a hrali karty alebo čítali. Naomi im pred večerou pripravila na posteľ

oblečenie, ktoré si majú obliecť na večeru. Chlapci sa radi nechali takto rozmaznávať, lebo ani jeden z nich nemal k móde špecifický vzťah.

Pred dovolenkou bola už dvakrát na sedení u Daniela. Pozorovala zmeny. Vnímala trošku svet okolo inak, a hlavne, vnímala Patrika inak. Zreteľnejšie videla, ako neustále sleduje, kde má vytočenú hlavu, ktorým smerom sa pozerá, ako odbehuje za ňou, aby sa náhodou nedostala do akéhokoľvek stretu s nejakým iným chlapom. Vôbec jej to neprekážalo, lebo nemala potrebu sa s nejakým chlapom stretávať alebo zoznamovať. Jej životom a jediným chlapom bol on – Patrik, a všetko navôkol sa zmenilo na šed', na hmlu. Ak mala nastať komunikácia s niekým, hoci aj s chlapom, neprebehla preto, že to bol chlap, ale preto, že to bol človek, a oni si mali alebo chceli odovzdať informáciu, vtip, nápad, proste komunikačný tok.

Nevadilo jej to, ale vnímala to. Čoraz citlivejšie. Ostrejšie. Vždy sa upokojil, keď mu bola vyslovene nablízku. Keď sa ho dotýkala, keď si k nemu ľahla na lehátko, keď ho držala za ruku. Inak bol vždy v strehu. Nervózny. Neľudný. Napriek tomu, že mal so sebou milované deti. Napriek tomu, že boli denno-denne spolu, každú minútu, každú sekundu.

Driemajúci škriatok konfliktu, už vyčkávajúci v napätí, ktoré akosi zo dňa na deň rástlo a stupňovalo sa – možno to bolo zapríčinené aj nedostatkom sexu... – tým, že objednávali dodatočného pasažiera tesne pred odletom, hotel vedel ponúknuť len apartmán. Nie dve oddelené izby. Apartmán mal síce dve oddelené izby, ale žiadne dvere medzi nimi, len predeľovaciu priečku s otvorom v strede. Tak boli všetci spolu, svorne. Na dovolenke.

Niečo už ale viselo vo vzduchu. Aj keď paradoxom bolo to, že s jeho synom to bolo perfektné. Naomi s ním vychádzala ukážkovo. Zdalo sa, že si vyslovene vyžaduje jej spoločnosť. Baví ho riešiť s ňou svoje „vysokoškolské témy“ intelektuálne mudrovať. Dokonca z neho vydolovala aj tajnejšie priznania (samozrejme so štipkou alkoholu v sebe), ohľadom tajných lások, vkusu, mileniiek... Jeho otec lietal v oblakoch. Od lásky, od šťastia, snád'... to tak bolo.

Mal pri sebe sebestačnú partnerku, ktorá vedela vybaviť všetko, o nič sa nemusel nikto z nich starať. Len sa tak viezli, plávali... v realite, ktorou bola dovolenka. Myslela o desať krokov vopred. Cítil z nej lásku, musel cítiť lásku. Bolo nemožné, aby neprenikala každou časťou ich tiel, asi len tých tiel. Prvá fáza lásky. Cítili túžbu, príťažlivosť, jedinečnosť... ale nevedeli ešte to, čo mali spoznať, zrejme... počas drastických chvíľ odlúčenia.

„Naomi, dáš si piňa coladu?“

„Dones... Čo povieť na to, ak dnes večer pôjdeme na tú fantastickú show Coco Bongo?“

„Ako povieš...“ láskavo a milujúco žmurkol Patrik.

„Aha, tam sa blíži jeden z tých plážových predavačov... Kúpim lístky?“

„Počkaj ja kúpim,“ kričí z mora Patrik.

„Nechaj, mám u seba hotovosť vezmem to, potom to vyrovnáme...“

Lístky boli kúpené. Večer o siedmej sa stretávali aj, zrejme, s ostatnými prihlásenými hosťami v lobby hotela, aby sa organizovanou dopravou presunuli do Clubu. Naomi kúpila VIP